

ACTA DE LA RESOLUCIÓ DEL IX CONCURS DE POESIA I NARRATIVA BREU "LLETRES AL VENT" 2025

A Gandesa, a la Biblioteca de Gandesa Dr. Mossèn Joan Baptista Manyà, quan són les 16.35h del dilluns 26 de gener del dos mil vint-i-sis, hi és el jurat del IXè Concurs de Poesia i Narrativa Breu "Lletres al Vent", per atorgar els premis de la setena edició del concurs.

El Jurat està compost pels membres següents:

- Ma Espina Niella, membre i sòcia fundadora de l'Associació de Poetes "Poemes al Vent".
- Albert Guiu, llicenciat en Filologia Hispànica, escriptor i professor de llengua i literatura a l'Institut de Flix.
- Carme Perelló, llicenciada en Geografia i Història, Diplomada en Magisteri Especialitat en Anglès i mestra de llengua anglesa a l'escola Puig Cavaller de Gandesa.
- Montse Bastons, llicenciada en Filologia Clàssica i Graduada en Filologia Catalana, escriptora i professora de la Llengua i literatura catalana i de Llengües clàssiques a l'Aula Escola Europea de Barcelona.
- Àngels Castellà, llicenciada en Filologia Catalana, professora de llengua catalana i literatura a l'IES Terra Alta.
- Alba Grau Gavalrà, llicenciada en Psicologia, orientadora educativa.
- Noèlia Grau Villafranca, diplomada en Magisteri d'Educació Especial, mestra d'educació especial.

El Jurat acorda:

Primer. Que dels 124 textos presentats en aquesta edició del certamen, 113 compleixen les bases del concurs i 11 no les compleixen per absència de dades tan bàsiques i essencials com és el títol i/o pseudònim al text de l'obra.

Les obres en qüestió son:

- *Entre prestatgeries* (Elfhame) - sense pseudònim
- *El bosc dels mil records* (Bad Gyal) - sense pseudònim
- *EM PRESENTO, SOC UN ESQUIROL* (Empanada) - sense pseudònim
- *La Fabula de la Pluja* (JTG) - sense pseudònim
- *Aquells uls marrons* (Gylberth Blythe) – sense títol i pseudònim
- *Penediment* (Mr.Inèdit) - sense pseudònim

- *Sempre tu* (lluna) - sense pseudònim
- *Un espectre* (Piasha) - sense pseudònim
- *Vida* (Gylbreth Blythe) - sense títol i pseudònim
- *Foc verd* (Montalbano) - sense pseudònim
- *Quin temps fa avui dins meu?* (Circells de trepat) - sense pseudònim

Segon. Que, després d'haver llegit les obres de manera individual, es queda per fer les oportunes valoracions, es procedeix a atorgar els premis establits en les bases, resultant la RESOLUCIÓ següent:

RESOLUCIÓ:

PREMI	CATEGORIA	MODALITAT	TÍTOL OBRA	NOM GUANYADOR/A
Primer premi	1. Alumnat de primer i segon d'Educació Primària	Narrativa breu	Han desaparegut els regals	Unai Vallinas Albà Vilalba dels Arcs Pseudònim: La serp llarga
Accèssit	1. Alumnat de primer i segon d'Educació Primària	Narrativa breu	El llop i Sant Jordi	Àlex Bielsa Ruano Vilalba dels Arcs Pseudònim: Llangardaix pelut
Primer premi ex-aequo	1. Alumnat de primer i segon d'Educació Primària	Poesia	El gat	Carla Solé Cabús Vilalba dels Arcs Pseudònim: La marieta blanca
Primer premi ex-aequo	1. Alumnat de primer i segon d'Educació Primària	Poesia	Ja arriba l'hivern	Mònica Esteruelas Olmos Vilalba dels Arcs Pseudònim: Lluna blava

Primer premi	2. Alumnat de tercer i quart d'Educació Primària	Narrativa breu	La Buni i les seves amigues	Ariadna Esteve Estrada Gandesa Pseudònim: Lluna Plena
Accèssit	2. Alumnat de tercer i quart d'Educació Primària	Narrativa breu	Una nit màgica	Núria Montserrat Grau Gandesa Pseudònim: Isadora Cel Mel
Primer premi	2. Alumnat de tercer i quart d'Educació Primària	Poesia	Un ocell	Dídac Aragón Vives Corbera d'Ebre Pseudònim: Roody
Primer premi	3. Alumnat de cinquè i sisè d'Educació Primària	Narrativa breu	L'Expedició a Egipte	Laia Roca Julià Batea Pseudònim: Dream 23
Accèssit	3. Alumnat de cinquè i sisè d'Educació Primària	Narrativa breu	Des d'aquell dia	Gisela Barranco Matarin Corbera d'Ebre Pseudònim: Estrella
Primer premi	3. Alumnat de cinquè i sisè d'Educació Primària	Poesia	Univers	Alexia Daescu Gandesa Pseudònim: Kittymiau
Accèssit	3. Alumnat de cinquè i sisè d'Educació Primària	Poesia	La meva família	Mireia Bes Font Gandesa Pseudònim: Culé

Primer premi	4. Alumnat amb necessitats educatives especials (Primària, 6-11 anys)	Poesia	M'agraden els nombres blocks	Kilian Bada Estupiñá Vilalba dels Arcs Pseudònim: EL NUMBER INFINIT
Primer premi	5. Alumnat de primer a tercer d'ESO	Narrativa breu	Un assassinat a la muntanya	Agnès Canals Miravet Psuedònim: Estrella de mitjanit
Accèssit	5. Alumnat de primer a tercer d'ESO	Narrativa breu	El passadís secret	Arlet Perelló Sebastian La Torre de l'Espanyol Pseudònim: Flor d'abril
Primer premi	6. Alumnat de quart d'ESO a segon de Batxillerat o equivalents	Narrativa breu	Jo, la biblioteca ambulant	Aina Rey Gavalda Flix Pseudònim: Blue note
Accèssit	6. Alumnat de quart d'ESO a segon de Batxillerat o equivalents	Narrativa breu	Un Joc mal acabat	Aina Miró Ilop Batea Pseudònim: Deena Johnson
Primer premi	6. Alumnat de quart d'ESO a segon de Batxillerat o equivalents	Poesia	Desembre	Delia Maria Pop Gandesa Pseudònim: Carpe diem

Accèssit	6. Alumnat de quart d'ESO a segon de Batxillerat o equivalents	Poesia	Abstracte	Paula Villafranca Camarasa Gandesa Pseudònim: P. Moonlight
Primer premi	8. A partir de 19 anys	Narrativa breu	El crit del filòsof	Toni Viña Pallarès Bot Pseudònim: Leitza
Accèssit	8. A partir de 19 anys	Narrativa breu	Arrels sense nom	Judit Matarin Garcia Corbera d'Ebre Pseudònim: Matgar
Primer premi	8. A partir de 19 anys	Poesia	Terça rima de Maria Magdalena	Marifé Altadill Espinós Móra d'Ebre Pseudònim: M. Pàndols
Accèssit	8. A partir de 19 anys	Poesia	Utopia	Carles Jardí Pinyol Tivissa Pseudònim: Heura de jardí
Primer premi	9. Persones nouvingudes majors de 19 anys	Narrativa breu	El relat d'una migrant més	Wendy Esthefania Gomez Romero Gandesa Pseudònim: El meu cor

Finalitzada la reunió del jurat quan són les 17.37h, s'alça acta amb la conformitat dels presents.

La resolució es donarà a conèixer als guanyadors i es farà pública el dia 27 de febrer a les 18h en l'acte de lliurament dels premis que es durà a terme a la Biblioteca de Gandesa.

Vist i plau,

Ma Espina Niella,
membre i sòcia fundadora de l'Associació de Poetes "Poemes al Vent"

Albert Guiu,
llicenciat en Filologia Hispànica, escriptor i professor de llengua i literatura a l'IES Terra Alta

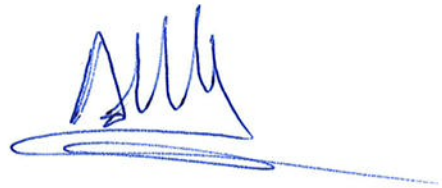
Carme Perelló,
llicenciada en Geografia i Història, Diplomada en Magisteri Especialitat en Anglès i mestra de llengua anglesa a l'escola Puig Cavaller de Gandesa

Montse Bastons,
llicenciada en Filologia Clàssica i Graduada en Filologia Catalana, escriptora i professora de la Llengua i literatura catalana i de Llengües clàssiques a l'Aula Escola Europea de Barcelona.

Àngels Castellà,
llicenciada en Filologia Catalana, professora de llengua catalana i literatura a l'IES Terra Alta

Alba Grau Gavalrà,
llicenciada en Psicologia, orientadora educativa

Noèlia Grau Villafranca,
diplomada en Magisteri d'Educació Especial, mestra d'educació especial.

HAN DESAPAREGUT ELS REGALS

L'any 2017, a Vilalba dels Arcs, el dia 5 de gener, quan van venir els Reis Mags tots els nens estaven esperant que diguin el seu nom i quan van dir el nom del primer nen se'n van adonar que no hi havien regals.

Pau i l'Unai, dos nens del poble, van voler descobrir-ho i van sortir del casal Rossinyol tan ràpid com van poder i l'Unai va dir:

- Pau crec que ja sé on poden estar!

- On? -va dir el Pau

- Al pinar del celler! -va dir l'Unai. I en Pau va dir:

- Esclar! perquè sempre arriben per allà. Van anar molt ràpid al pinar del celler i al pi més alt van veure els regals i en Pau va dir.

- I com i pujarem? Després de molt pensar, passava un cotxe que tenia una escala al damunt i tots dos van cridar:

- Senyor! si us plau ens pots deixar l'escala? i el senyor va dir:

- Esclar! van pujar van agafar els regals i els van portar als reis Mags per a repartir-los als nens del poble.

MODALITAT: Narrativa breu

CATEGORIA: 1a

TÍTOL: Han desaparegut els regals

PSEUDÒNIM: LA SERP LLARGA

EL LLOP I SANT JORDI

Al dos-mil divuit al parc bassot celebravem lo cumpleanys de l'Alex i estavem jugant als gronxadors i vaig bufar la vela del pastis. Després vam menjar el pastis i després vam tornar a jugar als gronxadors, pero alla s'amagava un llop ferotge que vigilava als nens i nenes i també se'ls menjava.

I uns quants minuts després l'Adrià va veure el llop i ho va dir als nens i nenes i ho van anar a descobrir que hi havia allà.

El llop els va fer una trampa i van caure a la trampa pero Sant Jordi va anar a poc a poc, de puntetes i va pujar a un arbre i en l'espasa va tallar la branca van sortir de la trampa i Jordi se'n va enterar que Sant Jordi estava allà i va dir:

- Jordi, mireu sóc jo! i Sant Jordi va matar el llop.

Modalitat: Narrativa breu

Categoria: 1a

Títol: El llop i Sant Jordi

Pseudònim: Llangardaix pelut

EL GAT

**Un dolç caducat,
se l'ha menjat un gat.
Estava en un prat,
dins d'un plat.**

**Una nena se l'ha comprat
el supermercat està tancat.
Quan l'han obert s'ha acabat
i a casa ha tornat.**

**I una truita han sopat,
i el gat ha tornat.
S'ha menjat la truita que ha sobrat.
El gat ha marxat,
ben fart i endormiscat.**

MODALITAT: Poesia

CATEGORIA: 1a

TÍTOL: El gat

PSEUDÒNIM: La marieta blanca

JA ARRIBA L'HIVERN!

ANEM A BUSCAR AL TRONQUET,

DEU ESTAR MORT DE FRED.

TOTS BEN ABRIGATS

ANEM A ENCENDRE LES LLUMS DE NADAL

ANEM A CANTAR NADALES ,

AIXÍ EL TRONQUET ENS CAGARÀ

MOLTS REGALETES

DEMÀ TOTA LA CASA DECORADA POSAREM,

A VEURE SI ELS REIS ARRIBEN PRONTET.

AMB LES CAPUTXES FICADES

ANEM AMB TRINEUS A FER ESQUIADES

ESTEM MORTS DE FRED.

HEM D'ANAR A CASA

A ENCENDRE EL FOQUET.

DEIXEM MENJAR A UN RACONET

PER QUAN VINGUIN ELS REIETS.

PLENS DE REGALS VINDRAN

I D'IL·LUSIÓ, ENS OMPLIRAN.

MODALITAT: Poesia

CATEGORIA: 1a

TÍTOL: Ja arriba l'hivern

PSEUDÒNIM: LLUNA BLAVA

LA BUNI I LES SEVES AMIGUES

En un petit bosc hi havien sis fades: la Buni tenia el poder de les plantes, l'Ariel tenia el poder de l'aigua, la Paini tenia el poder del gel, la Laila tenia el poder de parlar amb els animals, Xispa tenia el poder del foc i la Vidi el poder del aire.

Elles eren millors amigues i els hi encantava volar perquè quan volaven de les ales els hi queia purpurina. Estaven al bosc que elles havien anomenat el bosc Magiculd, perquè era màgic. Elles cuidaven el món, a les altres fades, als animals i a les plantes.

Un bon dia es van despertar però la Buni, que tenia el poder de les plantes, no estava a cap lloc i van decidir anar a la muntanya de les flors més boniques del món a veure si la trobaven perquè a ella li encantaven les flors.

Quan van arribar se la van trobar gitada al terra. Hi havien flors molt boniques, eren de tots els colors que hi han al món. La Buni estava adormida i per a despertar-la van cridar

- Despertaaaaaaaaaaaaaaat!!

La Buni es va despertar de cop pels crits de les seves amigues .

Pel camí de tornada a casa es van trobar una tempesta molt gran: plovia moltíssim i els núvols eren de color gris i negre.

A totes els agradava l'aigua menys a la Xispa, la fada que tenia el poder del foc, perquè si li tocava una gota d'aigua ella es desfeia. La Paini amb el gel la va cubrir fent una bola de gel i així no li va tocar més l'aigua.

Aquell dia va ser un exemple per les fades de que el treball en equip i cuidar a les persones que ens importen és molt important a la nostra vida.

Isadora Cel Mel

Categoria 2

UNA NIT MÀGICA

En un poble que ningú coneix hi havia un internat amb moltes classes i habitacions. A la classe de 4tA hi havien quatre nenes molt treballadores que es deien: Núria, Mia, Ari i Anna. Els hi agradava molt llegir, ballar, pintar i a més a més, el futbol.

Un dia de lluna plena, per la nit les quatre nenes es van aixecar perquè sentien un soroll molt estrany. Van anar sense fer cap mena de soroll al passadís i es va obrir tot sola la porta de la classe de minerals, i no havia ningú. Quan van anar a entrar, la Mia va xocar però no sabia en qui havia xocat. Després es va obrir la llum i van descobrir que era un fantasma! Elles es van asusta i el fantasma també.

Quan havia passat una estona i havien parlat, es van fer amics i els cinc junts jugaven a les nines. El fantasma feia molt temps que vivia allí perquè li agradava l'olor que feien els minerals, ja que ell quan era persona era arqueòleg. De sobte, es va tornar a sentir la porta: eren dos bruixes que es deien Carla i Maria. Van entrar amb una cassola de color negre i ingredients per fer encanteris de bruixeria

Les bruixes van dir que farien una poció anomenada "Seràs que viuras". Van explicar que la poció que feien era perquè els éssers morts tinguessin vida i els éssers que tenien vida passin a ser éssers morts. L'Ari, que era molt xafardera, els hi va preguntar perquè la feien, i elles van dir que la feien per recuperar als seus amics el Max i el Magí.

Les nenes van ajudar a les bruixes a fer la poció. Quan ja havien acabat de fer la poció les bruixes van dir que marxaven però la Núria els hi va preguntar si les podien acompanyar, i les bruixes van dir que sí. Van marxar juntes i quan ja portaven una estona caminant per la muntanya, van arribar a una cova.

Les nenes i les bruixes van entrar a dins de la cova. Els seus amics, Max i Magí, estaven al terra lligats amb unes cordes rodejats per uns dracs. Les bruixes van tirar la poció que l'efecte durava una hora i també van dir unes paraules molt rares "mac moci lari mi". De sobte, els dracs es van quedar petrificats. La Mia va treure unes estisores que portava a la motxilla i va tallar les cordes que els envoltaven. Quan ja estaven tots lliures, van marxar corrent cap a l'internat.

Quan van arribar a l'internat van anar a la classe de minerals. Allè els esperava el fantasma que els hi havia preparat una festa perquè havien aconseguit alliberar als seus amics.

Per la nit les quatre nenes es van despertar espantades: les quatre amigues havien tingut el mateix somni!

Un ocell

Hi havia una vegada un ocell
que era de color vermell.

Va sortir el sol i l'ocell es va despertar,
es va aixecar i va començar a volar,

en busca de menjar
perquè a les cries havia d'alimentar.

Però es va despistar,
i amb un arbre va xocar.

Es va desmaiar
i després es va despertar.

A l'hospital el van curar
i ja va poder tornar a volar.

Tornant al niu va trobar menjar
i el va donar a les seves cries per berenar.

Poesia
2a categoria
Un ocell
Roody

Narrativa breu / 3a categoria.

L'expedició a Egipte

Aquesta és la història d'un grup d'amics que van decidir passar les vacances de Nadal participant d'una expedició d'arqueòlegs a Egipte. El viatge fins allà va ser entretingut i divertit. Eren set amics que es deien: Carla, Noa, Alba, Abril, Adrià, Albert i Biel.

Quan van arribar a Egipte van observar les piràmides de Guiza des del seu hotel. Perquè l'endemà havien d'entrar-hi. Quan es van despertar del llarg viatge, es van posar roba esportiva. La Noa va portar la càmera de fer fotos per tenir un record ben especial. Els amics estaven mirant d'entrar a la piràmide de Guiza, quan de sobte, un home desconegut els va dir que era millor anar a la piràmide Negra perquè hi va poca gent i, a més a més, era gratis l'entrada. Ell es va oferir a portar-los. Aquest desconegut anava vestit d'egipci, però d'egipci no feia gaire pinta. L'Alba va dir al grup: "*A mi aquest em sona d'alguna cosa*", però no sabia de què.

L'Abril va dir que ella aniria perquè que estalviarien vint-i-dos euros per persona i que també els guiaria ell. L'Albert era una mica supersticiós i va dir que ell ni boig aniria amb una persona desconeguda, però en Biel li va dir que no passaria res. L'Albert no ho veia gens clar i l'Alba encara menys. Van estar decidint què fer i al final van optar per anar amb aquell home estrany i desconegut, però amb una cara que coneixien d'algun lloc. En aquest moment començava realment l'aventura i ells no ho sabien.

"L'egipci" es va presentar com a Moha i va dir que havia passat uns anys a Barcelona i feia servir un català molt estrany. La Carla se'l mirava sospitosament perquè és molt segura d'ella mateixa i quan ella diu que no és no. Per això li va fer una pregunta que va semblar una mica fora de to: "*Vas fer amics a Barcelona?*"

I ell va dir que sí que en tenia molts i que eren molt simpàtics i que encara es parlaven per l'Instagram.

En Biel, va afegir: "*Ah, ens pots dir el teu insta??*"

En aquell moment, es va fer un silenci fred i inquietant. I Moha va dir, "*Voleu entrar a la piràmide o us interessa més la meua vida privada*".

L'Adrià va dir: "*vinga, se'ns farà de nit!*" "*Entrem a la piràmide abans que ens agafi un patatús.*" Primer de tot va entrar Moha i els altres van anar entrant un a un. De sobte, en Biel

va veure que el Moha no els guiava i ho va dir a la resta fent broma. "*Eiii, que el Moha ha desaparegut per art de màgia!!*" Els altres no li van fer ni cas, perquè ja tenien prou feina baixant per aquelles rampes empinades.

Van arribar a una sala on feia molta olor d'amoníac. I allà van veure que, efectivament, estaven sols i perduts. Des d'allà van veure que sortien 8 túnels, cadascun amb direccions diferents... El grup d'amics estava pensant quina direcció agafar quan de sobte van veure que les rampes per on havien baixat es començaven a moure com una cinta d'esport. Mentrestant, ni rastre de Moha!! La Noa estava mirant quin túnel era el correcte i va veure una nota al terra que costava d'entendre. Per sort, la Carla havia fet un curs de supervivència i li encantava desxifrar codis. En aquella nota, els posava les característiques que trobarien a cada túnel i ells haurien de decidir per quin anar i encertar la sortida.

A uns túnels, hi havia arena movedissa, als altres serps, fletxes enverinades, laberints, un pont penjant, a un altre havies de guanyar a un home als escacs i a l'últim havies de fer un dictat sense cap falta.

-*A veure què passa...*- va dir la Noa. I en Biel només pensava a no haver de fer cap dictat perquè feia moltes faltes. L'Albert va començar amb les seves teories supersticioses i va dir que segons el seu instint havien de triar el cinquè túnel. Les noies no ho tenien clar i els nois encara menys, si s'havien de fiar de les teories de l'Albert que més d'una vegada els havien fet perdre alguna aposta ara, podrien perdre-ho tot.

L'Alba va tornar a insistir: "*I el Moha? S'ha esfumat o què passa?*" De sobte, van sentir com una veu distorsionada que anava dient *Mohaaa, Mohaaa*. La Carla va començar a mirar per tot arreu per si hi havia alguna escletxa a la sala que portés cap aquella veu. Però sense èxit. El grup d'amics estava molt intranquil i havien de decidir per quin túnel s'aventuraven a entrar. Se'ls esgotava el temps i al final van decidir fiar-se de la teoria de l'Albert perquè, al cap i a la fi, havien de confiar els uns amb els altres. El túnel número 5 va ser l'escollit i va començar l'aventura travessar-lo a partir d'un laberint complicat i que se'ls feia molt llarg. L'Adrià, com que és molt aventurer, anava molt preparat i anava dient quina direcció agafar en cada moment.

Finalment, van arribar al final del túnel i hi havia una paret amb un codi que havien de desxifrar. La Carla va ser l'encarregada de fer-ho. A partir d'aquell codi van mirar les pedres que els envoltaven per si s'obria alguna paret i podien sortir d'allà. De cop, es va obrir una paret i va deixar passar una llum que els enlluernava i van veure una silueta que el resultava familiar, era Moha que anava vestit d'explorador i que era un famós arqueòleg. A fora també

hi havia el grup d'arqueòlegs que els van aplaudir d'haver aconseguit sortir de la piràmide maleïda.

En Moha era un dels arqueòlegs més bons de Catalunya ell els havia estat seguint des de Barcelona per veure si encaixaven al grup d'expedició d'arqueòlegs. Per això, els van fer passar la prova de sortir de la piràmide negra que els va servir per veure que eren valents, organitzats i sabien treballar molt bé en equip. Es van mostrar molt forts i això va fer que entressin al grup d'arqueòlegs més important d'Egipte. El grup d'amics estava content, però també desconcertat per com havia anat tot. Van poder treballar amb arqueòlegs professionals i historiadors que sempre havien somiat.

Gràcies a aquestes experiències el grup d'amics va poder formar part d'alguna cosa molt gran, conèixer molt més de la història d'Egipte i dels misteris que l'envolta.

Modalitat: Narrativa breu
Categoria: 3a Categoria
Títol: Des d'aquell dia
Pseudònim: Estrella

Des d'aquell dia

HONFLEUR (França) 2002

Hi havia una vegada una jove de 15 anys, ella es deia Elodie Smith Lauren. Els seus pares eren adinerats però ella era bondadosa, empàtica, misteriosa, humil... no era com les altres noies adolescents riques, ella era una bona persona, igual que els seus pares, per cert. La seva mare es deia Lianne Odette Lauren Martinez, en aquella època tenia 47 anys i el seu pare es deia Peter Smith Dubois i tenia 55 anys. A l'Elodie li encantava llegir, escriure, cantar, escoltar música, dibuixar i sobretot les matemàtiques, i a part se li donaven genial. Ella de gran volia ser professora de matemàtiques. Elodie no tenia gaires amics però el seu pare era com el seu millor amic, haver-hi, la seva mare també però amb el seu pare passava més temps, perquè tenia càncer, ella estava a punt de morir.

A part el seu germà

va morir en un accident de cotxe amb el seu pare, el seu pare va ser el que va sobreviure però per desgràcia el seu germà no. Quan van arribar els metges va ser massa tard... el seu germà va morir amb 18 anys, ell era el seu germà gran. Eren millors amics, es volien mogollón.

Elodie era morena amb els cabells llisos llargs i molt cuidats, també tenia els ulls blaus molt clars i un cos definit. Era d'alçada més o menys alta, mitjana 1'75.

Ella s'acabava mudar a Honfleur, i tenia molta por d'acabar el curs en un institut nou, sense els seus amics ia sobre sense el seu germà, ells eren inseparables, els ho explicaven tot i feien mil bogeries...

...

Capítol 1

Elodie era al cotxe mirant per la finestra el cel ennuvolat que hi havia a la carretera. Ella estava molt avorrida de tot el viatge que havia fet, a part la seva mare estava molt malament pel càncer...

Elodie tenia moltes pors del seu nou institut, perquè ella era molt introvertida i mai no sabia què dir a l'hora de presentar-se o parlar amb algú que no té gaire confiança. Després de 5 hores i mitja ja estaven a punt d'arribar al seu nou poble, Honfleur, un petit poble situat al nord de França, on feia molt de fred.

- Amor -va dir el seu pare cansat-, ja hem arribat!! No estàs emocionada?

- Doncs mira la veritat que no, jo no em volia mudar, ja estàvem bé allà!

Elodie va dir una mica ofesa.

- Ja ho sé amor -va dir el seu pare una mica trist, però directe-, però aquí hi ha més serveis per al tractament de la teva mare.

Hi va haver un silenci incòmode...

- Si afecte, ho sentim molt, però és que allà a Rochefourchat no hi ha gairebé hospitals per a la meva malaltia.

Va dir la seva mare molt cansada. Elodie calle, no tenia res més a dir.

Quan van arribar a casa la veritat si era molt bonica, era blanca, molt detallada i es veia que seria molt gran. Elodie va veure que hi havia una casa també molt bonica davant de la seva, i una altra al costat que semblava abandonada, ja que tenia molt mal aspecte i tenia plantes crescudes per tota la casa. Quan va entrar la casa tenia les parets blanques i tenia una cuina molt gran, a banda totes les habitacions eren molt grans. La seva habitació era preciosa era de gran com un apartament, tenia un bany i un llit de princesa enorme, a part tenia un balcó super gran podria cabre fins a una furgoneta o fins i tot un camió de gran que era. L'habitació també tenia un vestidor enorme que li cabia tota la roba i fins i tot li sobraria espai.

Després d'una estona ja va posar totes les coses a l'habitació, li havia quedat genial.

Després d'això va demanar permís als pares per poder anar a passejar pel poble ella sola.

- Mare - Va dir sense esperança-, puc anar a passejar per aquí a prop per conèixer una mica el poble?

La seva mare es va quedar callada durant uns segons.

- D'acord, però no triguís gaire temps, afecte.

Va dir la seva mare no gaire convençuda. Elodie li va fer un petó a la cara i va agafar la bossa de l'entrada.

Quan va sortir va veure un noi sortint de la casa endavant, ell la va mirar però va passar de llarg...

Capítol 2

Elodie volia anar al camp de futbol de la ciutat, perquè justament allà jugava el Futbol club França, que a ella li agradava moltíssim veure'l a la tele. Allà jugaba el FCF júnior, que són els joves de l'institut que de grans seran jugadors professionals de futbol. A ella li agradava molt el futbol, però no li agradava jugar-ho, només veure'l. L'esport no se li donava gens bé, era més de matemàtiques i història.

Elodie caminava cap al camp de FCF júnior, però ella no sabia perquè el noi anava per la mateixa adreça que ella. De sobte, el mapa del mòbil es va tornar boig i l'enviava a una direcció contrària a la del noi, així que va decidir preguntar-li per on anar.

- Hola! Hola! - Crido impacient- Mira esque m'acabo de mudar aquí i volia anar cap al camp de futbol del FCF, sabries per on és? esque el mapa es va tornar boig.

Va dir Elodie una mica avergonyida...

- Em... Sí és clar, jo just estic ple, si vols vine amb mi.

Va dir el veí.

- Moltes gràcies de veritat!, t'ho agraeixo molt.

Elodie va dir amb veu tranquil·la.

- Escolta una pregunta, - Va dir el noi confós- t'has mudat davant de casa meva? T'ho pregunto perquè aquest matí t'he vist sortir de la casa que acaben de comparar però m'agradaria saber si ets tu la que ara hi viu...

El noi va dir molt directe.

- Siii, m'acabo de mudar. La veritat és que acabo d'arribar-hi. - Va dir Elodie, una mica confosa-

- Ah què bé, com et dius? Jo em dic Mateu.

Va dir el seu veí Mateu.

- Encantada. Em dic Elodie, tinc 15 anys.

- Em...- Va dir Mateu una mica confós- Vas a 4 de l'això?

- Siii, Tu també?

Elodie va dir feliç però confosa alhora.

- Si... Bé ja hem arribat.

Mateu va dir una mica enfadat. Mateu va acabar enfadat perquè no volia semblar bona gent perquè ell era el popular de l'institut i si els seus amics s'adonaven que Mateu era amiga de la nova, se'n burlarien, i ell no podia perdre el seu lloc del Golden boy.

Quan Mateo estava a punt d'entrar als vestidors per a jugadors Elodie es va quedar confosa.

- Escolta! - Va dir Elodie una mica més enrere de la porta del vestidor- Però aquest no és el vestidor per a jugadors??

- Sí, és que sóc jugador...

Va dir el molt directe.

Elodie es va quedar atònita. Ella li va tirar un somriure forçat i se'n va anar... Acabava de conèixer un noi del FCF!?

Elodie es va asseure als bancs del camp, de sobte va sortir Mateo amb una pilota de futbol a la mà.

Ell la va mirar i li va picar l'ullet.

Ella mentre él miraba entrenar va sonar un so de telèfon, era la seva mare. Ella el va agafar.

- Afecte torna ja - Va dir la seva mare amb veu tranquil·la-, que ja hi ha el menjar fet.

- Val mama, ara torno.

Va dir Elodie.

- T'estimo.

- Jo més -va dir la seva mare amb veu tendra-.

Elodie va tornar cap a casa caminant tranquil·lament. Quan Elodie va arribar a casa va veure el seu pare a la finestra saludant-la.

Elodie es va asseure a la cadira encoixinada de la cuina i va agafar la cullera, va agafar una cullerada de sopa i se la va ficar a la boca fastiguejada, ella odiaba la sopa del seu pare, era la pitjor.

Quan va acabar de dinar tenia moltes ganes de tornar a parlar amb Mateu, així que va anar a casa seva (que estava a 10 metres com a màxim) a demanar-li el seu número. Es va inventar una excusa per parlar-hi, havia inventat que no sabia quin dia començava l'institut, però ella ho sabia molt bé, el 14 de setembre.

Va anar cap a l'entrada de casa seva, va picar al timbre i va sonar la veu des del timbre.

- Digui? - Va dir mateo confós en no esperar cap visita-

- Sóc Elodie, podries sortir un moment?

Va dir elodie feliç que li havia contestat.

- Em, sí és clar espera que em canvi de roba.

- Tranquil...

Va dir ella.

Quan Mateu va sortir per la porta ella no sabia com dir-li que volia el seu número, així que va dir el que li va sortir del cos...

- Mira que no sé quin dia comença l'institut, si em pots donar el teu número de telèfon pa...

- El meu número...

Mateu no volia donar-li-ho perquè volia seguir al seu lloc del noi popular, no podia parlar amb la noia nova, però igualment li ho va donar, li feia pena.

- Eh sí clar és, 604 25 21 76.

- Moltes gràcies.

Ella es va girar cap a casa i de sobte...

- Escolta! L'institut comença el 14 de setembre.

Ell sabia perfectament que ella li va demanar el número per parlar amb ell.

Ella li va tirar un somriure.

I així és com va començar la història d'amor d'Elodie i Mateu, la parella més bonica del món.

Quan va acabar la seva història d'amor van tenir dos fills, Mathias i Sarah. Dos preciosos nens amb cabells daurats com el seu pare... Ells van durar tota la vida, fins a la mort.

Estrella

Modalitat: Poesia

Categoria: 3a

Univers

Sembles petit, Univers,
però ets més gran que un vers.

Quan aniré als planetes,
compliré les meves metes.

Aquí a la Terra, Sol,
brilles més que un girasol.

Les nostres increïbles estrelles,
esn fan brillar les celles.

Ets tan especial Lluna,
que com tu només hi ha una.

Si vols que algo t'ajudi,
ves a Mercuri.

Al planeta que li has de donar un bon ús,
és a Venus.

Al planeta Terra,
hi ha molta guerra.

Al planeta que hi ha molt d'art,
és a Mart.

Del llest que ets, Júpiter,
tens molt caràcter

L'anell de Saturn,
té molt futur.

El planeta que han d'inaugurar,
és Urà.

No hi ha a Neptú
persona tant meravellosa com tu.

Eliminat ha quedat el planeta amb més bon to,
però sempre li direm Plutó.

És excepcional la galaxia,
perquè hi ha molta màgia.

Si vols viatjar,
a un planeta podràs anar.

Si vas a volar a l'espai,
no mengis all.

La Laika ha anat a l'espai contenta,
i ha tornat morteta.

Si vols ser astronauta,
hauràs de sortir de l'òrbita.

Si a l'Univers vols rimar,
l'hauràs d'estimar.

Kitty_miau

Modalitat: Poesia

Categoria: Tercera

LA MEVA FAMÍLIA

Si la meva família vols saber com és,
et diré que som un gran equip que sempre va al revés!

Però ja estàs preparat?,
perquè de tant text estaràs baldat.

Tots ells tenen un don
i un per un et diré com són.

La meva mare simpàtica és,
i ella t'ajuda en un tres i no res.

Tant de bo que sort tingui
i que sempre amb ella estigui!
El meu germà és un baralluga
i de mascota té una tortuga

El meu pare molt treballa,
i quan sona la música fatal balla.

Ell sempre ens fa riure,
com una ànima lliure.
El meu iaio és molt rondinaire,
tot i que té un bon aire.

La iaia mai s'enfada,
i un petó sempre ens dona a cada.
La meva cosina és com la meva germana,
i de petites sempre jugàvem a l'Elsa i l'Anna.

El meu cosí és gran,
i del fútbol un gran amant.

La meva cosina petita és com un volcà,
que mai sabràs quan esclatarà.

El padrí és molt juganer,

i al pessebre posa el caganer.

I molt feliç és la tieta,
quan va amb la bicicleta.

Per mi la millor és,
perquè tot d'ells ho he après.

Culé

M'AGRADEN ELS NUMBER BLOCKS

M'AGRADEN ELS NUMBERBLOCKS,
PERQUÈ SÓN JOCS.

PODEM CONTAR FINS L'INFINIT,
PERQUÈ SOM MOLT DIVERTITS.

SÓN DE COLORS DIFERENTS,
I ALGUNS TENEN DENTS.

A MI M'AGRADEN TOTS,
I ES DIUEN NUMBER BLOCKS.

ES VENEN PER INTERNET,
I ARRIBEN MOLT RAPIDET.

MODALITAT: Poesia

CATEGORIA: 4a

TÍTOL: M'agraden el Number blocks

PSEUDÒNIM: EL NUMBER INFINIT

Modalitat: Narrativa breu

Categoria: 5a (de 1r a 3r d'ESO)

Títol de l'obra: Un assassinat a la muntanya

Pseudònim: Estrella de mitjanit

Un assassinat a la muntanya

Ja han passat unes quantes dècades, però aquella casa abandonada al cor del bosc, allunyada de la vida, continua provocant el mateix cangüeli que el primer dia o, més ben dit, aquells dos dies en concret. Els únics esperits que són residents, des de fa un llarg temps, són les mentides, la sospita, la sang, les desaparicions i els assassinats.

Tot va començar un matí d'hivern, quan un grup d'excursionistes desconeguts entre ells, van anar a fer una excursió de trenta quilòmetres per un bosc desèrtic a dues hores de Barcelona. Feia molt de fred i ja duien més de tres hores caminant quan va començar a nevar molt. El guia, un home de mitjana edat que es deia Albert i que es coneixia prou bé la zona, els va conduir fins a un antic hotel abandonat, al mig del bosc, on es van arrecerar.

Les hores passaven i la nevada cada vegada era més intensa. Avorrits, jugant a jocs de taula que havien trobat en un armari del mateix hotel, s'adonaren que encara no s'havien presentat entre ells. El primer a començar va ser en Jordi.

— Sóc en Jordi, tinc vint-i-nou anys i sóc de Terrassa. Sóc financer. — va dir ell tranquil·lament.

— Maria Colomer, jutgessa experimentada, visc a Barcelona. — va contestar en to estirat.

Sóc en Francesc, estudio criminologia a Girona. — va dir prou serè.

— Em dic Cristina, tinc trenta anys i vinc de Barcelona. — va explicar tímidament.

— Sóc en Marcel, l'home de la Cristina, i aquesta no és la primera vegada que estic aquí...

De petit solia passar les vacances en aquest hotel. — va dir tot decidit com si ja ho portés assajat.

Després d'haver-se presentat i petat la xerrada, van acabar-se els entrepans que duïen a la motxilla i van anar-se'n a dormir. Tots estaven allotjats al primer pis en habitacions individuals excepte el matrimoni. Aquestes estaven prou ben conservades i calentes, gràcies al Marcel, que se'n recordava d'un generador de butà que proveïa d'electricitat a l'hotel, i en engegar-lo tots els radiadors van començar a donar una mica de calidesa a aquell lloc tan gèlid i lúgubre.

L'endemà al matí tots estaven llevats, tots menys la Sra. Colomer. En Marcel va decidir anar a despertar-la. En entrar a l'habitació, el noi, va trobar el cos sense vida de la jutgessa. Al costat de la víctima hi havia un retall de diari, d'un antic assassinat al mateix hotel fa vint anys i una altra nota explicant la relació dels dos crims. Espantat va baixar les escales i va explicar el succeït a la resta. Immediatament, tots van anar a veure el que havia passat...

— Això és un assassinat! Les clares marques al coll de la Sra. Maria ho confirmen! Com aquí no tenim telèfons, i jo estudio criminologia... seré el detectiu d'aquest cas. — va proclamar en Francesc, com si fos un vertader detectiu. — El cos encara és calent, per tant, ha passat fa poc. Pot haver sigut en Marcel, en vindre a llevar-la i deixat la nota. — va prosseguir en Francesc.

— Impossible! He tardat ben poc a descobrir el cadàver i tornar per dir-vos-ho, si l'hagués assassinada jo, hauria tardat molt més. Ha pogut ser qualsevol! — va afirmar en Marcel preocupat.

— Però tu ets l'únic que té relació amb l'hotel! — va manifestar en Francesc contrariat.

— No, no és l'únic! Jo era la germana del nen mort aquell fatídic dia, la Sra. Maria va ser la jutgessa del cas, i sé que aquest noi, en Jordi, ha tingut diverses disputes amb la víctima.

— quan va declarar això, la Cristina no només va protegir el seu marit sinó que va ampliar la llista de culpables.

— Així doncs, tots sou sospitosos! — va dir en Francesc en cara de desconcertat.

— Jo no tinc cap relació amb les víctimes! — va dir l'Albert, alleujat.

En Marcel, inquiet, va tornar a l'escena del crim. En escorcollar el cos amb més atenció, va notar que la víctima tenia el puny tancat amb força... en obrir-lo va trobar un botó vermell idèntic al de... per confirmar-ho va anar a l'habitació del possible assassí, i, escorcollant-la va trobar una corda, la que va ser utilitzada per cometre el crim. Amb determinació va baixar les escales amb les dues proves a la mà, llest per resoldre tot aquell embolic.

— T'he enxampat Francesc! Tu ets l'assassí! — va anunciar en Marcel amb un fil de veu, però molt contundent.

— No en tens proves concloents, d'això que dius... — va respondre en Francesc ràpidament, per dissimular la por que havia entrat al seu cos.

— T'equivoques! Aquest botó que la víctima duia a la mà i aquesta corda que he trobat a la teva habitació ho confirmen! — va dir en Marcel agafant les proves com un tresor.

— Veig que ja no ho puc ocultar més, sí, he sigut jo... aquella mala dona s'ho mereixia! — va confessar en Francesc, confirmant la veritat, que després d'aquella gran troballa, es veia a clares llums.

— Però, per què? — va preguntar la Cristina desconcertada, sense veure la relació entre ell i la jutgessa.

— Quan van assassinar al teu germà... ella era la jutgessa que portava el cas, i va culpar al meu pare d'aquell horrible crim. Sé que ell no va tindre res a veure aquell dia, el de l'assassinat, perquè jo vaig estar tota l'estona amb ell, i el meu pare no va fer-ho! — va contestar en Francesc, amb clara impotència.

— I si va ser un error? I si la jutgessa s'hagués equivocat? — va preguntar en Jordi desconfiat.

— No, tot això que us he explicat, ja li vaig dir en el seu dia a ella... però no em va fer cas! El meu pare no va poder suportar tal injustícia i es va suïcidar. Però ara ja me n'he venjat! — va dir en Francesc amb un somriure malèvol dibuixat al rostre.

— Mare meva! — va cridar l'Albert.

— Però com vas planejar-ho tot, tan inesperadament? Sabies que vindria la jutgessa a l'excursió? — va preguntar en Marcel.

— No, no ho sabia, no obstant això, sempre porto la mostra d'aquell diari, la que em recorda aquella injustícia. I després d'haver-vos presentat, vaig veure la meua oportunitat i vaig venjar la mort del meu pare. Sento haver implicat a en Marcel en tot això... — va explicar en Francesc una mica afectat.

— Tu... tu... ets un psicòpata! — finalment va dir la Cristina.

Just en aquell moment va aparèixer una patrulla de policia enviada per algun familiar dels desapareguts preocupat en veure que els excursionistes no havien tornat a les seves cases, i, amainada la nevada, van sortir a buscar-los per la muntanya. Després d'haver pres declaració a tots, van rescatar a tots els excursionistes, van endur-se el cos de la víctima i van arrestar a l'assassí per una llarga temporada.

Però el motiu d'en Francesc per cometre l'assassinat va valer la pena, diguem-ne, el cas del germà de la Cristina es va tornar a obrir, i, finalment, van trobar l'autèntica assassina. La veritable autora de l'assassinat va ser una dona que volia ser la parella del pare del pobre noi, i que, després de ser rebutjada, va decidir venjar-se d'ell matant al nen. La dona va ser empresonada i tant l'ànima del germà de la Cristina com la del pare d'en Francesc, per fi, van poder descansar en pau... però l'ombra del terror continua planant sobre l'hotel.

Modalitat: Narrativa breu

Categoria: 5a categoria (alumnat de 1r a 3r d'ESO)

Pseudònim: Flor d'abril

EL PASSADÍS SECRET

Fa un parell d'anys, en un petit poble anomenat la Torre de l'Espanyol, va passar una història sorprenent. Aquest poble es situa a la Ribera d'Ebre, i té un sis-cents trenta habitants. Tot va començar a la biblioteca, una petita biblioteca en la que normalment no hi anava molta gent, però a la bibliotecària li encantava estar allà.

La bibliotecària es diu Laura, i té uns 44 anys. És molt simpàtica i molt bona persona, té molt bona relació en tothom i als nens del poble els hi encanta anar a la biblioteca amb ella.

Una tarda de primavera, la Laura estava a la biblioteca ordenant tots els llibres alfabèticament i traient la pols de tots els prestatges. Quan va arribar a l'últim prestatge, va decidir separar-lo de la paret, per poder netejar-lo millor, i va veure que a la part dreta d'aquest hi havia un botó de color roig. Ella, tota encuriosida, el va apretar. Aleshores, justament on es situava el prestatge, es va obrir una porta i evidentment va entrar.

Just entrar, de repent es va sentir un cop molt fort que provenia de la porta, s'havia tancat. Ella va tornar enrere per intentar obrir-la però no podia. De sobte va sentir una veu, però no veia a ningú.

- Hola Laura soc en Robert, tu segurament no saps qui soc, però jo et conec més que ningú. Visc aquí en aquest passadís, i cada dia observo i escolto tot el que fas i dius.

- Hola Robert, però perquè jo no sabia res de l'existència d'aquest passadís si en soc la bibliotecària? Per què m'has tancat aquí dins? -va contestar la Laura espantada i plena de preguntes.

- Tranquil·la, no t'espantis, no et vull fer mal ni res similar, però si vols sortir no es tan fàcil com penses, m'hauràs de fer un petit favor -va dir ell.

- Un petit favor? Jo, a vostè? Però si no el conec de res -va dir la Laura mentre intentava averiguar d'on provenia la veu.

- Sí, ja t'ho explicaré més endavant, ens trobem a una sala molt especial. - va contestar ell.

Ella no sabia de quina sala parlava, ja que encara es situava a la porta, però ja que estava allà atrapada, volia saber què és el que es trobaria. Va caminar i caminar pel llarg passadís que hi havia, fins arribar a una sala enorme en la que hi havia un munt de prestatgeries plenes de llibres. A un racó hi havia una petita taula marró amb calaixos, una làmpada i una cadira situada just davant de la taula. La Laura va investigar tot el que hi havia, mirant tots els llibres, llegint alguns que li semblaven interessants i rebuscant entre els calaixos per veure si podia trobar què era allò. La Laura cridava en Robert però ningú li contestava.

Després d'una estona, va trobar que en un dels calaixos hi havia el nom d'un escriptor i el títol d'un llibre, però no hi havia cap relat escrit. La Laura va treure el mòbil i va buscar el nom del autor que hi havia escrit. Va descobrir que havia sigut un escriptor famós. Al buscar el títol del llibre no va trobar res a Internet.

De sobte es va tornar a sentir aquella veu:

-Bé Laura, t'explico una mica... Aquest paper que has trobat, és una petita pista de com podràs fugir d'aquí. Com ja has vist aquí hi ha molts i molts llibres, i tu tens el títol d'un llibre en concret, però per trobar-lo, has d'ordenar tots aquests llibres alfabèticament, i quan ja ho tinguis, apareixerà el llibre que necessitis.

Em sap greu per tu, perquè sé que és molta feina tot això, però l'autor va programar que aquest llibre només aparegui quan tots els llibres d'aquesta sala estiguessin ordenats, sinó no pot aparèixer.

De sobte la veu va tornar a desaparèixer.

La Laura estava una mica enfadada. No entenia res, i no parava de fer-se preguntes. Per què havia de fer ella tot això? Per què era ella i no algú altre?

Va decidir no pensar-hi més, ja que estar allà quieta de braços creuats, si volia sortir, no arreglaria res, i va ficar-s'hi a fer tot el que havia de fer.

Primer va treure tots els llibres de tots els prestatges i els va deixar al terra ordenant-los en munts per lletres, cada munt era una lletra de l'abecedari. A continuació va treure la pols de tots els prestatges. Finalment va agafar llibre per llibre i els anava ordenant tal i com li havia dit en Robert.

Després d'un parell d'hores va acabar, i a sobre la taula, hi va aparèixer el llibre amb el títol que posava al paper, el llibre que tant necessitava. Ella va anar corrents a sentar-se a la taula i va passar les pàgines del llibre. Es va sorprendre en veure que només hi havia escrites les primeres pàgines, però que no hi havia cap final. Seguidament va llegir-se les pàgines que hi havia escrites del llibre.

Just en acabar-lo, la veu es va tornar a sentir:

- Ja he vist que ho has ordenat tot a la perfecció, et felicito, sé que no era una feina fàcil. Ara com has pogut observar al llegir-te el llibre, falta el final de la història, però vigila, no pot ser qualsevol final, ha de ser especial. L'autor, com ja has pogut observar a Internet, és mort. Quan escrivia aquest llibre, ja era vell i no tenia imaginació ni suficient força als dits per continuar escrivint-lo. Llavors em va deixar una missió. Em va dir que algú havia d'acabar d'escriure aquesta història, i em va posar una condició, en la que em deia com havia de ser el final, però que a la persona que acabés la història no li podia dir res, que ho havia d'investigar tota sola. Així que sí, per sortir d'aquí li has de posar un final especial en aquest llibre. Sort!

La Laura no sabia ni per on començar. Va decidir tornar a llegir-se la part del llibre que ja estava escrita, a veure si s'inspirava. A continuació va començar a escriure, seguint més o menys l'estil el qual havia utilitzat l'autor. Ella no estava gaire convençuda, no se sentia còmoda escrivint, pensant en com li agradaria a l'autor que acabes aquella història i quina era la "norma" que li havia dit en Robert.

Quan va acabar d'escriure el final, estava cansada, i de sobte, en Robert va tornar a aparèixer.

-Em sap greu Laura, sé què t'està costant, però encara no et puc obrir la porta. Has de fer un final diferent. -va dir ell.

La Laura, molt frustrada, va fer un altre final, un final escrit per ella, al seu estil, sense pensar en com li hagués agradat a l'autor que acabés. Finalment just acabar d'escriure el final d'aquell llibre, les portes es van obrir automàticament.

JO, LA BIBLIOTECA AMBULANT

El soroll del motor que s'engega. Avui fa fred, hi ha boira, encara. El fum surt i ens movem. Avui anem a Isil. La carretera gelada comença a fondre's a la llum dels primers raigs de sol i amb l'ardent sal que ha tirat fa poc la màquina. Les rodes no llisquen i el dringar de les cadenes indica el començament del viatge. Per fi es nota l'escalfor de la calefacció, encara que poc. És tan llarg i som tants... Després d'un camí d'uns vint-i-cinc minuts de muntanyes nevades, revolts, corbes al costat de grans caigudes, la preciosa Noguera, abeurador dels petits i grans mamífers, el xiuxiueig dels ocells dient-se bon dia, els núvols acariciats pel vent i el bram dels cérvols, ja ens acostumem als petits sotracs de la vella carretera. Tot és una tranquil·la cançó, un adagio, potser representant com un follet es lleva al matí, a poc a poc, amb cura, s'aixeca i tot es posa en marxa. És, tot junt, la delicadesa dels matins rutiners, o no, l'harmonia de viure en pau aquí, amb la gent i les muntanyes que estímem i coneixem. I un cop estem en peus, amb l'esmorzar coll avall, el ritme s'accelera i la pulsació va més ràpida, ja passa a ser més semblant a un allegro, com si ens trobéssim amb un minairó, tot carregat d'energia emmagatzemada de la nit, disposat a fer totes les tasques pendents per aquella jornada preguntant-nos sense parar per respirar: "què farem, què direm?" Aleshores és quan, ja apagat el motor, pugem les persianes, apartem les cortines i girem el cartell: "Benvinguts, passeu a viure noves aventures!" Són les deu del matí, veig com surt baf de la boca de la nostra propietària, tota tapada de dalt a baix, embolicada amb una bufanda i un gruixut abric, unes botes impermeables i els guants i el barret, fins dir prou. Prepara les estanteries que van fora. A l'estiu, a sobre, hi passa un potus que ara és dins, a l'hivern no hi posa res, de totes maneres, en aquesta època de l'any ningú es queda fora gaire estona. Entra i s'asseu al seu lloc, amb el portàtil davant i comença a fer feina. Ha d'omplir molts papers cada dia, però mai sé exactament de què. Només sé que són importants, sinó, no ho faria. Al cap de poca estona arriba el noieta de la setmana passada, i de l'altra i de l'altra. És un noi molt curiós, li agrada tafanejar però també preguntar. Cada setmana, en dissabte, que és quan ens toca venir aquí, ens ve a veure. "Bon dia! Avui és un gran dia! Mira quin sol!" Per ell, cada dia és un gran dia. És un entusiasta i sempre està somrient. Podríem dir que és una mena de llum en la foscor, l'alegria dels tristos, monòtons i avorrits dies d'hivern, el sol que t'escalfa quan aquest no hi és. Quan el veiem, ens canvia la cara i comencem el dia amb més ganes. És tan sols un noieta d'onze anys, però és especial. Avui ens torna a través de la finestreta el de la setmana passada. El deixa a la pila, després l'apuntarà. "M'ha agradat molt, tot i que jo hagués fet unes altres tries, quan era allà, enmig de la selva. Puc passar?" Obre la porta i li fa un gest amb la mà, com dient, passa, passa. "Avui em ve de gust alguna cosa més... més..." "De misteri?" "No, més..." "D'aventures?" "No, ja ho era aquest últim. Una mica més... de fantasia, si, això. Vull

prínceps i princeses, bruixes i bruixots, follets i fades i molta màgia". "Aviam què trobem, doncs". El noiet ho comença a regirar tot, sempre va en el mateix ordre, però. No hi ha pas gaire feto, malgrat tot, ell sempre troba alguna cosa que el complau. Mentre ell remou i examina amb detall tot el que troba, il·lusionat, me'l miro, penso que la innocència d'un nen petit és el millor que existeix i el que els fa tan especials. Tot concentrat es fa debats interns sobre si li agrada prou o no el que inclou, se'n mira un, es mira l'altre. Crec que està indecís. S'apropa tant que podria fer-los pessigolles amb les pestanyes, els obre i mentre van passant les ensuma, inhala l'aire que li arriba després pel moviment. Tanca els ulls, un és vell, l'altre nou, un fa olor a pols, l'altre a novetat, per estrenar, a allò que mai ningú encara ha descobert, però l'altre a moltes mans, a moltes persones que han passat grans moments al seu costat, a plors i rialles, a quelcom que saps que no fallarà, que és emoció segura, un bon topic. Analitzant bé, encara amb els ulls tancats, què li demana el cor, escull. "Aquest, m'emporto aquest". "Bona tria" el felicita "estic segura que t'ho passaràs molt bé". Sembla mentida però aquest noiet cada dia s'emporta totxos ben totxos i la setmana següent ja ha acabat. No marxa, s'asseu al seu lloc, un puff en un racó, i comença a entrar-hi, se li veu a la cara com ell, tot sencer, és dins, vivint el que mira, el que observa, seguint-ho tot a flor de pell. Ella torna al seu espai, apunta el que havia deixat a la pila i es posa a fer, amb un somriure d'orella a orella el que havia deixat a mig fer. Al cap d'una estona, es serveix una tassa de té del termo blau que sempre porta i en surt fum. Se sent xarrupar. Se sent el riu com corre avall. Se senten nens xisclant. Se senten les campanades que marquen les dotze. El nostre amic s'acomiada: "Gràcies, fins la setmana que ve". Ella, al cap d'una estona, treu el tàper. Avui escampa la fragància d'una potent i deliciosa fabada l'aire. Surt fora, ella, encara que faci fred, prefereix dinar fora. Mitja hora més tard ja ho té tot recollit i segueix amb les seves tasques, però quan sonen les tres ho deixa, ho tanca tot i s'asseu, es recull els cabells en un monyo mig despentinat, es recol·loca la bufanda i obre un nou món. Mentre ella resol homicidis i robatoris amb l'inspector, nosaltres mirem el poble i les seves històries viscudes. El pont de pedra, acompanyat del riu i l'aigua gèlida i natural; la casa de l'os, el bar de la plaça, l'altra banda de la plaça on estem, que també alberga un pont, aquest, però, no tant bonic, on per sota baixa la corrent del que ha estat i del que serà l'aigua de molts records inoblidables a la vora de les pedres saltarines i dels sabaters màgics. Ara observem el vell campanar de l'església romànica de darrere nostre, amb la nova teulada del segle passat i les gegants campanes que d'aquí poc tornaran a sonar. I tot just mirant amunt, cap a les campanes, veiem un cel gris uniforme del que es comencen a desprendre llàgrimes d'alegria de la propera tarda, quan tots els infants les vegin i juguin amb elles. Al principi, com si fos un "allegro ma non troppo", un "cantabile", van fent sonar les delicades tecles que fan adonar-se a la gent del que cau del cel dansant, i llavors sonen les notes, agudes i greus, surt tothom al carrer a veure'n la primera. Poc a poc, "in

crescendo", van baixant més i més ràpid i amb més quantitat. Surt ella també, que ha tornat aquí, amb nosaltres, per alegrar-se amb tothom de la seva arribada. Sembla que no parará, i demà al matí ja no quedarà verd. Les volves s'acomulen ja damunt l'estanteria, sobre les herbes que resisteixen i les fulles caigudes dels arbres i les cobreix, tapa i abraça amb una fina manta de flocs estrenant-se en el que serà un llarg hivern. Transcorreguts uns quants minuts, torna a dins, al recer de la cova, treu un abric i una manta dels seients de davant i es tapa fins a la punta del nas. Es torna a servir una tassa de té, encara calent i l'agraeix. Se la sent xarrupar, fins i tot engolir, del silenci que ha quedat a la plaça després del bullici. Una pausa, un respir, per tornar a enfilat notes amunt i avall. Suspira d'alegria i satisfacció, només per un glop, però un glop que l'ha escalfat, i això, aquí, enmig de les valls, és important. Se sent cruixir i crepitat la fina capa que cobreix el sòl trepitjada per uns lleugers i àgils peus apropant-se. Treu el cap i saluda amablement: "Hola, bona tarda! Què el tens, aquest?" apropant-li un retall de paper on hi ha escrita alguna cosa amb una lletra elegant i delicada. "Deixa'm mirar-ho" diu ella, tota entusiasmada. No sol venir gaire gent, però avui és un bon dia, afegint que ja ha arribat l'amic del fred. Ella consulta a l'ordinador on té moltes llistes i assumptes apuntats i quan troba el que busca es deté i contesta "Sí, hi hauria de ser. Passa, si vols, mentre el busco". S'apropa i entra, mentre ella regira tot de capsos plenes a vessar, totes organitzades a la perfecció. Sembla que l'ha vist. En treu un de vell, desgastat, antic, que desperta una curiositat especial i desprèn una energia notable. "Gràcies, moltes gràcies" i fa el gest de marxar, però ella l'atura agafant-li el canell. "Ep, espera, m'has de dir com et dius, els teus anys i el teu DNI. T'he de fer la fitxa". "Cert, esque acostumo a trobar-los a casa, però aquest no hi era i he hagut de venir. Per cert, quan l'he de tornar?". Es passaren una bona estona xerrant, li va donar les seves dades i van riure una bona estona a sant de vés a saber què, que quedarà en l'incert per a nosaltres. Va marxar tard i ella va començar a plegar-ho tot, era fosc feia estona i havia de tornar. Va recollir l'estanteria, va tornar a guardar les capsos al seu lloc i va regar una planta amb el té sobrant de la tassa que havia quedat oblidada. Se sent el soroll del motor i tornem a moure'ns mentre fem el camí de tornada, ara amb una sensació molt diferent. Tot fosc i tranquil, ara la decorada "sicilienne" que havia estat la xerrada es transforma en una cadenza, un coda "largo e cantabile" amb un ritardando delicat i pausat que indica el final del concert.

Blue note

Narrativa

6a Categoria

Narrativa breu

Sisena Categoria

Pseudònim: Deena Johnson

Títol: Un joc mal acabat

El grup de la colla treia foc, s'apropava el cap de setmana i tots volien fer un pla divertit. Que si sopar a casa de l'Ares, que si anar al bar de sempre, o anar al pub del poble. Cada u volia una cosa, finalment van decidir fer un sopar temàtic al mas de la Paula, un gran casalici als afores que havia estat la residència d'estiu dels seus avis feia molt de temps. Seria un sopar d'estil "murder mystery", tots vestits dels anys vint, elegants i sofisticats. Un cop la llista de participants tancada es van decidir els rols a l'atzar, cadascú sabia el seu i el suposat rol dels altres, ja que entre ells hi havia un assassí.

Els bessons Dèlia i Bru eren un parell de magnats rics. L'Adam un propietari d'un banc. La Paula i la Ivet actrius de cinema. L'Ares una cantant famosa. L'Emma, ballarina de cabaret. La Nàdia i en Dídac una parella fastigosament rica, i, en últim lloc, Sergi era un representant d'actrius.

La nit anava rutllada, els riures envaïen l'ambient i l'olor de menjar omplia la casa. Al voltant de la taula del menjador tots estaven units parlant de les seves coses. De les festes que s'apropaven i de què farien al setembre. Cadascú havia portat un plat diferent, amanides, pizzes casolanes, pastís de formatge, etc. Una mica de tot per amenitzar la nit. Quan els plats ja eren buits van decidir iniciar el joc que havien planejat.

-“Comencem, doncs, la casa és el tauler i nosaltres els peons. L'assassí ha de matar sense ser descobert i tot es parla al menjador. Arreu de la casa hi ha pistes que ha col·locat la germana de la Paula. Estil “among us”, d'acord?”- Dit això la Dèlia va fer sonar una campaneta i va donar el tret de sortida a la nit.

En un tres i no res tothom va separar-se per recórrer la casa. Les normes havien quedat prou clares i tots estaven eufòrics per començar la partida. Una de les noies va pujar al pis de dalt, encuriosida per veure que podia trobar per allà.

Algú havia apagat les llums del passadís, deixant només encesa la de la cambra principal. L'Emma caminava lentament, assegurant-se que ningú la podria “matar”. Va entrar a la cambra per trobar-se una sorpresa que la va deixar glaçada.

“AAAAAAA”- Un crit estrident va posar en alerta tots els participants. Corrents van arribar al lloc d'on provenia el soroll. No estava permès cridar quan et mataven, per no aixecar sospites, per aquest motiu els nois es van sobresaltar.

Al llindar de la porta de la cambra, l'Emma tenia una expressió d'aterrorida total. Al costat del llit, el cos inert de la Ivet reposava a terra. Un bassal de sang la rodejava i 4 apunyalades es veien al tors. Al costat, un paper amb bona cal·ligrafia llegia la paraula: Traïdora.

-“No se suposava que havia de ser una nit divertida...”- Comentava la Nàdia sense alè.

-“Truquem a la policia, l'assassí està entre nosaltres.”- La Paula va mirar al seu voltant i va prosseguir.-“Anem tots al menjador i provem de calmar-nos...”

-“Calmar-nos, Paula? EM DIUS QUE EM CALMI QUAN ALGÚ ACABA DE MATAR A LA IVET!”- Cridava en Sergi, notava com el seu cor s'aturava. Acabaven de matar a la seva estimada. Ell va ser el primer a marxar escales avall, darrere, els altres el van seguir ràpidament.

Asseguts als grans sofàs del saló intentaven trucar a la policia, però la cobertura fallava, no hi havia prou senyal. Hi havia una certa tensió a l'aire. De sobte en Dídac va alçar la veu.

-“I en Bru i l'Adam?”

La Dèlia es va tornar pàl·lida, com que no podien trobar al seu germà? Però si estava allà amb ells... I l'Adam? Segur que havia sentit el crit de l'Emma... On eren? Es va aixecar corrents disposada a trobar-los. Error fatal, ja que el grup es va dispersar i un cop tots separats per la casa l'amenaça de mort va tornar a augmentar.

La Dèlia es va trobar al passadís que donava al jardí del darrere, en obrir la porta de vidre una escena terrorífica va rebre-la. Un cos flotava a piscina del pati, l'aigua tenyida de roig indicava un nou mort.

Abans que pogués cridar algú va posar-li una mà a la boca i la va fer callar.

-“El mort no soc jo Dèlia.”- Era en Bru. La va empenyar a dintre d'una caseta de fusta i la va tancar. -“No sé qui és l'assassí, però algú ha intentat matar-me, he marxat corrents i quan he sentit el crit m'he amagat.”

-“L'Emma ha trobat morta a la Ivet...”- Va dir Dèlia amb un fil de veu.-“Qui és el mort?”

-“Adam. Al costat del seu cos estava escrita la paraula avariciós...”

Una llàgrima va baixar per la galta de la noia, atemorida, notava com les cames li feien figa. Això no podia estar passant, devia ser un malson.

Un fort cop els va posar en alerta un altre cop, fent que sortissin disparats a veure què havia passat.

A mig del passadís que feia uns minuts havien creuat, en Sergi estava tot desfigurat. Els ulls oberts i la boca desfeta. Al tors portava gravada la paraula Traïdor. Tot va quadrar.

-“L'assassí és Dídac. Ho sé perquè és la seva visió de cada un de nosaltres... Ivet i Sergi traïdors. Ivet l'enganyava amb ell... Adam, ofegat en l'avarícia...”- Estava petrificada, la nit no havia d'anar així. Havien de fugir.

En aixecar la vista Ares jeia uns metres més enllà en mig d'un bassal de sang amb la llengua tallada.

-“Ares... Sense llengua per tafanera...”- Deia Bru mentre observava la paraula escrita al front de la noia. Estava paralitzat, com si la sang no circulés per les seves venes.

La Dèlia es va posar a plorar. Com podia estar tan boig? Tan pertorbat per matar als seus amics de maneres impensables i treure en cara els seus errors... Que la fària a ells? A ella la cremaria per bruixa... Sempre li deia que si estesen als 1700 hagués acabat a la foguera...

Mentre ella estava de pedra plorant i pensant en tot, un ganivet va tallar-li braç.

Bru la va estirar fins a una petita cambra d'aquell passadís i es van tancar a dintre. L'havia salvat d'una possible mort. En Dídac encara es podia sentir pel passadís, pegant cops a les portes, fins que de sobte les seves passes van desaparèixer.

Els bessons van sortir, decidits a repassar cada estança de la planta baixa. L'assassí havia pujat a dalt, així que era important veure si podien salvar a algú. La cuina i el menjador eren els últims llocs on mirar. El passadís i la piscina ja eren escenes d'un crim que ningú havia pogut imaginar.

La Dèlia va posar un peu a la cuina i va soltar un crit esgarriós mentre caminava cap al darrere, agafant-se al marc de la porta. Un bassal de sang i viseres feia de catifa. Al mig la paula jeia amb l'estómac completament obert i els òrgans escampats. Unes lletres sanguinàries deixaven veure la paraula anorèxica.

La noia va sortir de la cuina marejada, va vomitar al terra del menjador. La visió d'aquell cadàver l'havia remogut per dintre. En aixecar la vista la sang se li va glaçar. Un nou cos estava estirat a terra. Al seu braç, estava gravada la paraula endimoniada. No podia més, la situació superava la ficció en tots els sentits.

-“NÀDIA, NÀDIA SI US PLAU DIS-ME ALGUNA COSA!”- La Dèlia tremolava de por. El braç li coïa i la sang no parava de rajar, el ganivet d'en Dídac havia tallat profund. Un plor desolador era l'únic que se sentia en aquella gèlida casa. Tot i ser estiu un ambient gelat i tens ho omplia tot.

-“Falta l'Emma...”- Va pronunciar en Bru, dret darrere d'ella i amb llàgrimes als ulls.
-“L'EMMA POT ESTAR VIVA!”

Va girar cua per anar a la recerca de la jove, amb l'esperança de trobar-la en vida, però un cop sòrdid va fer-lo parar. La Dèlia, amb el cos de la Nàdia entre els braços sanglotava desesperada, el seu cor s'acabava de trencar en mil trossos.

Als peus de l'escala, a escassos centímetres d'en Bru, el cos de l'Emma acabava de baixar rodolant del pis de dalt. Tenia el cap girat i el coll trencat, les cames amb talls poc profunds. A l'esquena es llegia la paraula desconfiada. Li va passar la mà per la cara suaument. A dalt de l'escala un noi ensangonat amb un ganivet a la mà va aparèixer. En Bru es va quedar petrificat. El fet de veure a la seva xicota allà mateix li feia venir nàusees i ganes de plorar. Els sanglots de la seva germana eren l'única cosa que sentia a part de la seva respiració agitada. Podia notar com les galtes s'humitejaven i li venien ganes de cridar. Es va girar ràpidament.

-“Dèlia. CORRE!”- En Bru corria a agafar la seva germana, que estava dreta, pàl·lida, observant el panorama. En Bru la va agafar del braç, just quan en Dídac començava a baixar les escales a correuita, la va estirar fora de la casa, darrere d'ells el jove assassí corria intentant agafar-los. Era tot massa surrealista.

-“IMBÈCILS NO ESCAPAREU!”- Cridava com posseït pel mateix Satanàs.

-“CORRE I NO MIRIS AL DARRERE!”

-“SOU UNA BRUIXA I UN PORC!”

Bruixa? Per pensar i viure a la seva manera... Porc? Per haver estat amb diverses noies...

Faltaven menys de 10 metres per arribar al cotxe. Un cop a dins podrien escapar la bogeria d'aquella nit.

La Dèlia va pujar al cotxe amb un bot, el seu germà conduïa. Amb el cor a mil tots dos tornaven al poble, missió complicada tenint en compte que era ben passada la mitjanit. El noi pitjava l'accelerador, sense passar-se, ja que la carretera no era la millor.

Un missatge va arribar al mòbil de la noia, la cobertura havia tornat. El noi va mirar pel retrovisor i va veure unes llums que els seguien. Estaven molt a prop, massa.

-“TRUCA JA!”

Amb les mans tremoloses la noia va marcar uns números al telèfon, tan ràpid com podia.

“Bo-Bona Nit, ens han intentat matar. Estem per la carretera, un cotxe ens segueix. Estem accelerant tot el que podem. Ha matat als nostres amics...”-Deia entre plors i sanglots. Seria una nit molt llarga.

Unes hores més tard, seien tacats de sang a unes butaques no molt còmodes. Bru amb la cama embenada pel tall del ganivet, i Dèlia amb el braç envoltat per benes rogenques. A una cambra no molt lluny tenien a en Dídac. Tan tranquil que semblava... Es veu que havia desenvolupat un trastorn esquizoide i no s'estava tractant. O almenys això havien determinat els metges. Ningú diria que l'innocent d'en Dídac podia fer el que va fer. Sabien que hi havia conflictes interns en els quals ell estava involucrat, però no tan greus. Només se sentien crits esgarrifosos d'un noi que jurava que tots mereixien morir, que els insegurs no podien viure en aquest món.

La Dèlia va tancar els ulls adormint-se amb el cap recolzat a l'espatlla del seu germà. Mentre els pares de les víctimes ploraven desconsolades a fora de la comissaria, els dos joves tancaven els ulls esgotats, desitjant que la nit arribés al seu final d'una vegada.

Desembre

De la teva veu, neix el desembre,
la primera nadala,
el segon que cau en la deriva d'un nou començament,
el tercer rei que estudia la seva ruta,
i de la dolçor dels teus llavis,
les ganes boges d'escriure aquest poema.

Perquè ets
l'advent del meu calendari,
el regal sota l'arc de pi,
l'estrella que guarda tots els desitjos,
la llum als carrers de la ciutat,
l'ànsia viva sota el vesc.

De soprano estàs formada,
amb el teu cant tremolar fas els meus cristalls,
d'aquesta música que sorgeix
en l'idioma que no entenc,
de les notes que no toco,
de la partitura nua,
que cala foc a tot el que toca

mentre en el brindis del licor,
amarga es torna la meva espera,
de la teva veu entre els xocs
de les copes mig plenes,
del líquid ardent
Que encén la meva gelada foguera.

Perquè en la teva nit
cauen les meves pupil·les,
i en elles veuràs sempre la veritat:
que et miro amb la mateixa ànsia
Que miren els nens el Nadal.

Modalitat: Poesía

Categoria: ^{6a}7a categoria- 2n de Batxillerat

Títol: Desembre

Abstracte

Dins una nit estelada
vaig conèixer l'amor.
Una constel·lació il·luminada
destacava dins la foscor
d'un univers proper,
amb galàxies tènues, potser.

Som dos amants, estimats.
Un acord difícil d'explicar.
Hi ha carícies que no sé esbrinar
i també petons que cal abandonar.
Un vel transparent em cega els ulls,
ja hauré passat per damunt dels esculls.

Persisteixen dins la memòria
tots els moments viscuts.
Records que s'escampen pels colors de l'horitzó
i fan els dies més clars, més nostres.
El rellotge del temps es fon. S'altera, s'adorm.
Les agulles van fent el seu camí, però ja és mort.

Ulls plens de malícia,
cos enorme que no fa cap carícia.
Fúnebre foscor ens envolta.
Devorat per qui em donà vida, rancorós temps.
L'últim batec del cor s'escolta,
la mort ha picat a la meva porta.

TÍTOL: *Abstracte*

MODALITAT: Poesia

CATEGORIA: 6a

PSEUDÒNIM: P. Moonlight

El crit del filòsof

Quan en Dani, esbufegant pel tediós trajecte, descarregava les maletes de les entranyes de l'autocar, no sospitava fins a quin punt hauria de suportar, a partir d'ara, els retards i la falta de connexions en el transport públic; només un dels nombrosos aspectes que enfonsaven silenciosament els pobles rurals. Una realitat de la qual el jove en coneixia la teoria i que ara l'esperava com un destí inexorable. Malgrat tot, el que li oferís el futur al poble —pensava ell—, benvingut fos, si això li permetia escapar del virus que havia començat a extingir la gent de les ciutats.

Un sol alt i orgullós escalfava els carrers tranquils. El tràfec de les oronetes guarnint els nius i els nens vagarejant pels camins oferien l'únic contrapunt a l'ambient relaxat de l'estiu. En Dani, de vint-i-sis anys, tornava al poble natal després de vuit anys treballant i sobrevivint a la ciutat. Havia sucumbit al desig de mudar-s'hi per cursar un grau en Filosofia a la universitat, i un cop graduat s'hi havia quedat per la inèrcia dels joves que troben la primera feina i comencen a gaudir de certa llibertat. I així és com va passar-se quasi una dècada a Barcelona, treballant com a guia en un museu d'art del centre.

Havia marxat del poble deixant enrere els pares, els amics d'infància i la casa familiar, amb la sensació que mai no havia tingut prou temps per conèixer realment cap d'aquestes tres coses.

Ara, amb aquest pensament rondant-li el cap, va proferir un llarg sospir i va trucar al timbre de casa, desitjant trobar en aquesta nova etapa una mil·lèsima part de la calma i les petites alegries que necessitava per recuperar-se de les afeccions que últimament el turmentaven i que l'havien fet replantejar la manera en què vivia.

Només van caldre dos mesos perquè en Dani es fes una idea precisa sobre el que realment era viure al poble, en una edat en què la pilota, les cabanetes i les guerres de pedres ja no servien per purgar els pesars de l'ànima.

La primera dosi de realitat va arribar mentre esperava el cafè que havia demanat a la barra de la taverna, on el cambrer, un home corpulent i d'ulls brillants, se'l va quedar mirant seriosament.

—*Tu no ets lo fill del Cabasser?*

En Dani va assentir amb el cap.

—*Ton pare me va dir que vius a ciutat.*

—*Hi vivia. Hasta fa poc.* —va dir el noi, deixant unes monedes a la barra.

El cambrer es va quedar pensatiu mentre carregava la cafetera.

—*I què collons fots aquí altra vegada?*

—*De moment, buscar casa i faena.*

—*Pos busques a mal puesto...* —va dir, esbufegant, el cambrer—. *Què has estudiat?*

—*Filosofia. Però fa anys que treballo de guia de museu.*

—*Veigues si tenen alguna vacant al Museu de la Batalla de l'Ebre, allà sempre tenen ganes de xarrar i revoldre.*

L'home va deixar el cafè fumejant sobre la barra negra, plena de marques.

—*Podria ser. La guerra és l'única cosa que no s'acaba mai.*

El cambrer va fer un gest amb la mà, com espantant fantasmes invisibles.

—*El poble està fotut, noi. Ja ho podries saber, si és veritat això de què penses tant.*

—*Barcelona sí que és fotuda.*

El cambrer va negar amb el cap.

—*A ciutat falten cuartos i cases, és veritat* —va esgrimir l'home—. *Però aquí, que tenim les cases, no hi podem viure ni tenint los cuartos. Ni s'habiten ni es lloguen ni es venen ni cauen ni res! Són cases-mausoleu!*

L'aire viciat de la taverna es va incrustar al pit d'en Dani, que va començar a respirar agitadament fins al punt que sentia que el cor li explotaria i rebentaria en l'acte la multitud de copes incandescent que penjaven boca avall del vèrtex de la barra de fusta. No es podia creure que tornés la taquicàrdia, que l'hagués seguit fins a aquell bar de merda situat a centenars de quilòmetres.

—*Noi, no t'aspantos... vols que't tira un xorro de conyac al cafè?* —va dir el cambrer, rient, mentre en Dani corria buscant la porta del bany—. *Los filòsofs que habiten per aquí diuen que escalfe l'ànima ils peus.*

Dies després, el jove encara lluitava internament per aconseguir catalogar aquella crisi com un fet aïllat. Per acabar de sobreposar-se a l'episodi, estava pedalejant amb la bicicleta direcció al riu, on havia decidit que prendria un bany i posaria en ordre els sentiments que l'assaltaven, exacerbats per la calitja estival.

Tal com s'anava apropant a les gorgues del terme, es trobava amb desenes de cotxes que anaven i tornaven a velocitats suïcides, esquivant la seva bicicleta per centímetres i aixecant una enorme polseguera en el camí per asfaltar; l'estupefacció va ser devastadora en el moment en què en Dani va descendir, amb la tovallola a les espatlles, l'última costera que portava a la zona de bany, i va topar-se amb una setantena de persones desconegudes que omplien el petit santuari natural, envaït per una atmosfera que mesclava música llatina, fum de marihuana, crits, lladrucs, xipollejos i la visió d'un mantell d'escombraries uniforme que bullia sobre les ribes juncoses del riu.

Una sentència d'Heràclit va travessar el cap del jove filòsof. Es va dir que era impossible que aquell fos el mateix riu on s'havia banyat de petit amb la seva colla d'amics; i aquelles fossin les ribes on, després de pescar, sopava amb els pares amb l'única companyia del fluir plàcid de l'aigua, el silenci crepuscular i una síndria blavosa flotant en un dels gorgs ombrívols que, un cop refredada pel corrent, els servia com a postres en els dies de riu. Uns dies que s'allargaven fins que el sol es tornava lluna.

Ara, aquell espai havia sucumbit de manera inexplicable a l'assalt de les gentes forasteres, que només buscaven un lloc gratuït on refrescar-se, mentre els veïns del poble s'havien resignat, amb el temps, a freqüentar la piscina municipal i abandonar la idea de visitar les gorgues que tantes alegries els havien donat quan existien anònimament en el cor verge del bosc.

Van tornar les palpitations a omplir el pit del noi, que sentia com les gotes de suor freda se li condensaven per tot el cos, perleant-li l'esquena i produint-li l'amarga certesa que aquella cosa l'havia seguit fins al poble. Va pujar a la bicicleta, va enfil·lar el camí i va desaparèixer per l'horitzó a un ritme que ni tan sols la pols es va atrevir a seguir.

Va ser dies després, durant una tarda vermellosa d'agost, quan en Dani, assegut al sofà amb sa mare al costat, va viure l'última de les manifestacions que el van portar a entendre que estava en perill de mort.

Dues hores feia que intentava llegir un assaig breu, i no havia aconseguit passar de la introducció de l'obra. Quan les diminutes i negres lletres es van posar a rodar, en Dani es va adonar que tornava l'asfíxia, més forta que mai. Es va posar una mà al pit i va intentar calmar el ritme de la respiració; va prémer les dents i va fer doblegar els llavis de dolor. Va mirar la seva mare, disposat a confessar-li tot el que l'estava matant per dins, a descarregar per fi la tensió que l'oprimia el pit, a alliberar-se; però just abans d'articular el primer so es va quedar mut, recordant totes les vegades que havia intentat explicar a algú els seus problemes i emocions i l'havien desacreditat o ignorat.

En Dani va agafar el mòbil amb un gest felí. Va desbloquejar la pantalla.

—«En què puc ajudar-te?»

Va teclejar sabent que li anava la vida.

—Crec que tinc el virus. No puc viure més amb aquesta autoexigència sense fi; aquesta necessitat de rendir i ocupar cada segon del meu temps; el desig ansiós de consultar el mòbil i el rellotge cada minut; l'ansietat en pensar que no tinc feina ni casa ni soc ningú; l'insomni constant; la sensació que vaig tard a tot a la vida; la falta d'apetit; la profunda buidor interior; la desorientació i el desig de morir i posar fi a tot aquest estúpid patiment.
Ajuda'm, si us plau!

—«Analitzant...»

«Efectivament, els símptomes que descrius apunten cap a la malaltia del segle XXI. Malauradament, no puc ajudar-te en aquest tema des que el dia 21 de gener de 2025 un adolescent de Carolina es va treure la vida seguint les indicacions que li vaig donar. Els meus creadors estan sent investigats.

Em sap greu».

Els ulls d'en Dani es van omplir de llàgrimes silencioses.

Va girar el cap en direcció a la seva mare, que estava a escassos centímetres d'ell mirant la televisió, sense sospitar res, i va ofegar un crit desesperat que li pujava pel coll des del racó més profund del seu ser.

La mare el va mirar, i va dedicar un càlid somriure al seu fill, plenament orgullosa de tenir-lo de nou a casa.

—*Què, fill, ja has començat a tirar currículums?*

Modalitat: Narrativa breu

Categoria: 8a Categoria

Títol: Arrels sense nom

Pseudònim: Matgar

El sol que naixia sobre les muntanyes de Prades pintava d'or líquid les fulles dels ametllers. A casa dels Comas, el dia ja feia hores que s'havia llevat. No hi havia lloc per la peresa en la vida que havien triat, o que els havia tocat viure. Marc, cansat d'anys de sol, ja era al corral, preparant les eines. Els seus moviments eren fluids. Tenia seixanta anys, però l'energia d'un home jove. Era el pilar, la roca sobre la qual es construïa el seu propi món: els Comas.

Dins la petita masia de pedra, l'aroma del cafè bullia amb la promesa d'un nou dia. Maria, la seva esposa, es movia amb una gràcia característica que la feia única. Els seus cabells, recollits en una trena, i els ulls marrons conservaven la brillantor de la joventut. Cinc anys més jove que Marc, era el cor que batejava en cada racó d'aquella llar, per temporal que fos. Portaven arrossegant varies mudances, nous camps... La seva mà sabia transformar el més humil dels espais en un refugi càlid, on la unió familiar era un tresor.

I Josep, el seu fill, de 25 anys, ja havia heretat la forta complexió del seu pare i la seva inclinació pel treball dur. Amb la mateixa destresa que Marc, preparava el tractor cada matí. Però de Maria havia pres la sensibilitat, una manera d'observar el món amb una profunditat que sovint passava desapercebuda rere la seva aparença de pagès fort. Era el pont entre la duresa pragmàtica del pare i la tendresa silenciosa de la mare.

La vida dels Comas era una successió de mudances. No per inquietud, sinó per la constant recerca de les millors terres, de les condicions més propícies per a la seva subsistència. Havien conegut el Priorat, la Conca de Barberà, i ara s'instal·laven en una nova finca a la Segarra, una terra de cereals i horitzons amplis. "Les arrels no les portem a la terra, Josep, sinó al cor", solia dir Marc al seu fill mentre descarregaven els mobles. I era cert. La felicitat no residia en la permanència d'un lloc, sinó en la permanència d'ells mateixos, units, treballant colze a colze.

Les jornades eren llargues. Des de trenc d'alba fins que el sol es ponia, els camps eren la seva vida. Sembrar, conrear, recollir. La terra no entenia de calendaris ni de caps de setmana. Però al vespre, la taula era el centre del seu univers. Sopars senzills, amb productes de la terra, convertits en banquets per les rialles i les converses. Marc explicava anècdotes dels seus avantpassats, Maria explicava històries amb la seva veu suau, i Josep, sovint silenciós, absorbia cada paraula, cada gest. Sabien que la vida era dura, que els sacrificis eren constants, però hi havia una llibertat en el seu mode de vida, una connexió amb la terra i amb ells mateixos que els feia sentir plens. La llibertat de ser els seus propis amos, la satisfacció de veure el fruit del seu esforç.

La vida de sorpresa els va donar canvis... Els primers indicis van arribar sense fer soroll, camuflats en el cansament natural que la vida al camp imposava. Era una tardor especialment atrafegada, amb la collita del blat que s'havia d'afanyar abans que les pluges

arruïnessin el treball de mesos. Marc, sempre el més metòdic i organitzat, va començar a tenir petits oblits. Primer van ser les eines. "On he deixat la clau anglesa, Maria?", preguntava, mentre la tenia a la mà. Maria reia, "La tens al cap, Marc!". Després van ser els noms. El nom d'un veí que havien conegut feia anys, el nom d'un poble proper que havien visitat feia poc. "La memòria ja no és el que era, amb els anys", deia ell, amb un somriure forçat, i la família ho acceptava.

Josep, amb la seva observació més aguda, va començar a notar coses més subtils. El pare, que sempre havia tingut un sentit de l'orientació gairebé animal, de vegades dubtava en un camí que coneixia de memòria. Una vegada, al tornar del mercat, va prendre una cruïlla equivocada i va haver de girar. "Distracció", va dir Marc... però a Josep se li va clavar una espina. Aquell no era el seu pare.

La personalitat de Marc, aquella fortalesa inquebrantable, va començar a mostrar esquerdes. De vegades es tornava irritable sense motiu aparent, contestava de males maneres o es tancava en un silenci inusual. Maria, la paciència personificada, intentava justificar-lo. "Està esgotat, fill. La pressió de la terra és molta." Però al fons del seu cor, una petita punxada de preocupació començava a créixer. Aquells canvis eren massa freqüents per ser només cansament. Marc, que mai havia tingut pèls a la llengua per dir el que pensava, de sobte tenia dificultats per trobar les paraules, s'encallava en les frases o repetia conceptes.

La reacció de la família va ser una barreja de negació i por silenciosa. Ningú volia pronunciar la paraula. "És l'edat", deia Josep, intentant convèncer-se a si mateix. "El camp et crema per dins", afegia Maria, més per convèncer-se ella mateixa que no pas per consolar Josep. Quan Marc s'equivocava en alguna tasca senzilla al camp, com carregar un sac de gra o identificar una llavor, Josep ho corregia amb dissimulació, o Maria intervenia per reconduir la situació. Feien un front comú davant la realitat, com si, si no en parlaven, no existís. La idea que el seu pilar, l'home fort i segur que sempre havia estat, pogués estar malalt, era massa horrible per creure-la. No podien. Es negaven. El seu món, construït sobre la roca de la certesa i la feina dura, començava a trontollar.

Una tarda, mentre sopaven, Marc va començar a parlar de la collita de l'any passat com si fos la d'aquell mateix dia, i va confondre un fet recent amb un que havia passat feia dècades. Maria i Josep es van mirar amb un nus a la gola. En Marc, que sempre havia tingut una memòria prodigiosa per cada detall de la seva vida al camp, ara barrejava sense cap sentit el temps i els esdeveniments. Aquell dia, la negació va començar a esquarterar-se, i la por va prendre un nou significat. No era només cansament. No era només estrès. Alguna cosa greu estava succeint.

La decisió d'anar al metge no va ser fàcil. Marc es va negar en rodó al principi. "No em passa res! Són coses de vells!" La seva fortalesa, ara, es convertia en resistència a la realitat. Però Maria i Josep van insistir. Finalment, van aconseguir que accedís. Les visites a la consulta del poble, les proves, les derivacions a especialistes a la ciutat més propera. Cada pas era una nova estocada a l'esperança a què s'aferraven amb totes les seves forces.

El diagnòstic va ser difícil de acceptar. La veu del neuròleg, calmada però ferma, va pronunciar la paraula: "Alzheimer". La fase inicial. Irreversible. Progressiva. Aquelles

paraules van ressonar a la sala com un eco cruel. Marc, amb la mirada perduda, semblava no entendre-ho del tot, o potser es negava a fer-ho. Però Maria i Josep van sentir com el terra se'ls obria sota els peus. El món que coneixien, el seu passat, el seu present i el seu futur, es va fragmentar en mil bocins. No ho podien creure.

La vida va deixar de ser una successió de mudances per millorar terres per convertir-se en una cursa contra el temps. El Marc fort i decidit va anar deixant pas a un Marc confós, desorientat. Primer, les dificultats per recordar el dia anterior, després els noms dels seus propis camps, finalment les cares dels seus éssers estimats. La pèrdua d'autonomia era devastadora. L'home que havia sembrat, llaurat i collit amb una destresa innata, ara es perdia pel seu propi camp, oblidava com utilitzar les eines o no reconeixia la seva pròpia mà.

Maria, el cor de la família, es va transformar en la seva cuidadora principal. Amb una paciència infinita, el guiava en cada pas, li recordava les paraules, li revivia els records que ell ja no podia retenir. La seva fragilitat inicial, la por a la pèrdua, es va convertir en una força inesgotable d'amor incondicional. Però la pena era un company constant. Veure el seu Marc, el seu company de tota la vida, apagar-se a poc a poc, era un dolor que s'incrustava a l'ànima.

Josep, per la seva banda, va haver d'assumir el pes de la feina al camp, una responsabilitat que abans compartia amb el pare. La seva joventut i la seva sensibilitat es van veure posades a prova. La ràbia i la frustració es barrejaven amb la tristesa i la impotència. Sentia que perdia el seu pare dues vegades: la primera, per la malaltia, i la segona, per la pèrdua de la relació que abans tenien. Ja no hi havia consells de pagès, ni rialles compartides al voltant de la taula. Ara hi havia frases repetitives, mirades perdudes i la necessitat d'explicar una i altra vegada la mateixa cosa.

El contrast amb l'abans era punyent. La felicitat senzilla i robusta que havien construït sobre la base del treball i la unió, ara es veia travessada per l'ombra de la malaltia. Els records compartits, que abans eren la seva fortalesa, ara es convertien en una font de dolor per a Maria i Josep, i en un buit inexplicable per a Marc. Ja no era l'home que prenia decisions, que liderava. Ara era el que necessitava ser cuidat, el que es perdia en els seus propis pensaments i la seva pròpia identitat...

A Maria i a Josep, aquesta història real que van viure els va ensenyar que la vida et dona cops, i que sempre hi ha un abans i un després. Van aprendre, amb el cor encongít, que algunes ferides no cicatritzen mai del tot, però que es pot continuar endavant. La malaltia no ho era tot, no posava punt final a la vida, sinó que la transformava. L'amor, el suport i la família són pilars indestructibles.

La resiliència... enfrontant-se a l'inevitable, va demostrar que, fins i tot en la foscor, hi ha maneres de trobar la llum. En un món capgirat, però no s'havia esfondrat. La vida seguia, diferent, sí, però amb un nou propòsit.

Al dia següent: "Ei, bon dia... i vosaltres, qui sou?".

Títol: Terça rima de Maria Magdalena

Us cal, amics, que aneu al calendari
als primers fulls, aquells que queden lluny.
M'esforçaré en descriure-us l'escenari.

L'alba es desvetlla alhora que el vent gruny
tothom desperta i s'omplen els carrers
però no sé si som al maig o al juny.

Tots a la plaça: infants, joves i vells,
pagesos, terrissaires, venedors
d'olives, llana i el que fa cistells.

El vent dispersa infinites olors,
un home parla i un grup li fa rogle,
i ella s'hi fixa entremig dels colors.

*—Serà de fora o serà d'este poble?
Parla de pau, de justícia, d'amor.
Sembla home ric i vesteix com un pobre.*

*—Això que diu m'ha prenyat de valor:
vull este món que cisella amb paraules,
el seguiré sense por, sense enyor.*

D'ella ens en parlen llegendes i faules.
Falses històries, rumors i mentida?
Relats de culpes i de gates maules!

Quanta certesa va ser reprimida?
Alguns han dit que era una "mala dona",
per aquells temps era massa eixerida.

Altres, no obstant, l'han pujat a una trona,
quan, com ovella que torna al corral,
ja penedida és una adepta bona.

Massa relats de la culpa i el mal!
Els evangelis apòcrifs retraten
la dona líder espiritual.

Que és ben valenta i sàvia relaten
i que amb les seues paraules encanta.
Si fos aquí ens diria potser:

*—No soc pas puta, ni tampoc soc santa;
del que han escrit, no tot us ho cregueu,
i és que la dona que parla els espanta.*

*—I a valtros, amigues, us dic que crideu!
No us feu petites ni en front d'un dimoni,
ni davall d'un home ni davant de Déu.*

—No us feu petites, amigues, crideu!.

M. Pàndols

UTOPIA

REBELIÓ O EXTINCIÓ

Alcem-nos rere els joves,
carregats de lliçons de dignitat,
d'energia que omple els instituts.

Totes les Greta Thunberg
ompliran els carrers del món
i seran els estudiants qui ens donin lliçons

Les falses voluntats de canvi
es converteixen en urgències
per la inactivitat.

Les esperances optimistes
s'han mudat de presses i urgències.
Que l'acció substitueixi l'esperança.

El rellotge de sorra
compta les engrunes
d'un món que s'acaba.

GUANYA'T EL MÓN

No siguis presoner de la teva vida,
regalant les pors als necis.
Que no t'emmanilli la supèrbia
dels miops grandiloqüents.

Cerca atentament en la lectura
les respostes impàvides;
simplifica amb prudència
i guanya't el món.

TEMPS PER LA UTOPIA

Tinguis sempre utopia,
mai la deixis de banda
i no paris de caminar-hi.
Sempre fent,
que el fer et dona temps.
I si has de demanar ajut,
ho fas a l'amic més ocupat.

TRES TES

Trenca la vida
a trossos d'utopia
i gasta-la en somnis.

Tria la realitat
i que no t'arrossegui.
Remolca-la sense mandra.

Toca la novetat i pren partit
per no trair mai l'infant.
L'infant que portes a dins.

EL RELAT D'UNA MIGRANT MÉS.

Bé, realment no sé com iniciar aquest relat, simplement intentaré explicar com em sento des que em vaig tornar una migrant més.

Tot va començar un gener del 2025 quan la meva mami ens diu que hi ha passatges comprats per migrar a Espanya el mes de març per complir això del "somni espanyol", i és aquí quan realment comencen els meus conflictes interns i el sobre pensament de tot.

Començo a experimentar diferents sentiments en un sol moment: por, nostàlgia, confusió... em preguntava el perquè d'aquesta decisió i em plantejava com seria el fet de viure en un país on ningú et coneix i no coneixes absolutament ningú, no coneixes l'idioma i no saps si viuràs bé o passaràs necessitat. Dia rere dia m'aixecava i deia i si no me'n vaig? I si em quedo aquí lluitant per mi? Milers i milers de preguntes que no aconsegueixis respondre i n'hi ha algunes que encara em ronden pel cap. Passen i passen els dies fins que arriba l'hora de la veritat, on he de començar a empackar una maleta de 10 quilos on et caben poques coses, però vols emportar-t'ho tot.

El 25 de març del 2025 la meva família es reuneix i ens fa un comiat on la casa s'omple, però el cor s'omple de nostàlgia, ja que no sabràs quan tornaràs a veure els teus familiars o si els tornaràs a veure, hi ha discursos de fortalesa, cançons d'alegria i paraules de consol. Segueixo aquí, però saps que en dos dies hauràs d'anar-te'n, t'acomiares de veïns, amics, familiars i te'n vas amb el cor a la mà.

27 de març de 2025, és el dia de partir, esperes amb ànsies, però nostàlgia l'hora d'anar-te'n perquè l'avió sortirà a les vuit de la nit, carregues la teva maleta amb el pes però no del que portes a la maleta, no, aquest no pesa, pesa tot el que deixo enrere, trist de no poder rebre el meu títol d'investigadora judicial del que em graduava al juny i que m'ha tocat deixar enrere. I amb aquesta resignació em toca marxar.

Arribo a Espanya i amb set hores de diferència i vaig dir "ui, ja em van robar 7 hores del dia", jocosament. Tinc por d'absolutament tot, començàvem de zero, buscar on viure, on treballar i trobo treball cada vuit dies a un bar, només treballava jo. Com sobreviurem?

I començo a tractar la gent, a conèixer cultures i has de sí o sí acoblar-te a totes les situacions, t'agradi o no, doncs no tens cap altra opció.

Li agafes el ritme al que has de fer a la feina (però treballes amb por perquè no tens papers i tems pel que pugui passar amb la policia), comences a bregar amb el caràcter de la gent, persones que són bones, alegres i amables i després estan els del costat fosc, la gent grollera i arrogant que encara que els tractis amb amabilitat ells et miren despectivament. Convius amb ells, no tens cap més sortida.

Van passant els dies i arriba l'estiu, vaig conèixer gent, vaig aprendre una mica de la cultura, vaig conèixer altres amics, gent d'altres països. I vam començar a sortir a ballar, és l'única forma de refugiar els meus sentiments de tristesa, de enyorar el que realment m'agradava, em fan falta moltes coses, com els nostres àpats típics i la calor de cada personeta que ha quedat enrere.

Encara sento incertesa, perquè no sé què vindrà després de tota aquesta situació. Encara em dol estar lluny, viure aquí, no per la situació econòmica, ni tampoc perquè estem passant necessitat, simplement perquè encara se'm complica acoblar-me a aquests canvis, entre ells, el clima, tampoc aconsegueixo acostumar-me a la gent, a la seva manera de ser.

Ningú sabrà pel que passem els estrangers en territori desconegut. Ens pot anar molt bé però també ens pot anar malament, simplement obrin el seu cor i tractin de posar-se a les sabates de les persones que únicament venim a buscar un millor futur per a nosaltres, no estem aquí per gust, a vegades és per necessitat i tranquil·litat.

El meu cor.